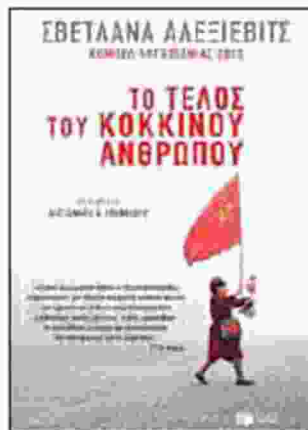

Έκτελεστής τῶν Σοβιετ «ἀπαντᾶ» στὸν Σταῦρο Κοντονῆ

Γιὰ τὰ ἐγκλήματα κομμουνισμοῦ – Ἰδού πῶς δολοφονούσαμε ἀντιφρονούντες

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Δικαιοσύνης Σταῦρος Κοντονῆς ἠρνήθη νὰ παραστεί σὲ Συνέδριο ποῦ διοργανῶνται ἡ Προεδρία τῆς Ἑσθονίας στὴν ΕΕ μὲ θέμα «Ἡ κληρονομιά στὸν 21ο αἰῶνα τῶν ἐγκλημάτων ποῦ διαπράχθηκαν ἀπὸ κομμουνιστικά καθεστῶτα». Ἐξ αἰτιολογία γιὰ τὴν ἀπόφασή του αὐτὴ ἀνέφερε ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξισώνεται μὲ τὸν ναζισμό, «ἐπὶ πολιτικῶν ἐπίστημα ποῦ ἔχει τὸν ρατσισμό, τὸ μίσος, τὴν μισαλλοδοξία καὶ τὴς μαζικὲς δολοφονίες ἀς πρὴν τῆς ἰδεολογίας του». Ἐπίσης ἀνέφερε τὸ γεγονός ὅτι γνωρίζουμε τὸν ναζισμό σὲ μία μόνο ἐκδοχή, ἐνὸς μὲν ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ ζεπηθήσαν καὶ ἄλλα ρεύματα, «ὅπως ὁ εὐρκομμουνισμὸς μετὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀνοξῆς τῆς Πράγης, μὲ στόχο νὰ κινεῖται τὸν σοσιαλισμὸ μὲ τὴν ἐλευθερία».

Ἔιχε ὅμως ἄραγε ὁ κομμουνισμὸς σὲ μία συγκεκριμένη ἐστὼ περίοδο χαρακτηριστικά, ὅπως ὁ ἰδεολογικὸς ρατσισμὸς καὶ οἱ διώξεις κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων; Ἔιχε στοιχεῖα μαζικῆς ἐξοντώσεως ἐθνικῶν ὁμάδων, ποῦ ἐκλήθησαν μὲ τὴν βία νὰ μετέσχουν στὴς σοσιαλιστικὲς δημοκρατίες; Καὶ – ἰδού τὸ βλῆσθαι ἐρώτημα γιὰ τὴν Ἀριστερὰ – ταυτίστηκε ὁ κομμουνισμὸς ἐπὶ Στά-

λιν μὲ μαζικὲς δολοφονίες ἀκόμη καὶ παιδῶν τοῦ ἰδίου ἔθνους, ἀν αὐτοὶ διαφαινοῦσαν μὲ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμησι. Μέχρι πρὸ τίνος ἡ βιβλιογραφία σὸ σημείον αὐτὸ ἦταν φτωχὴ. Πέραν τοῦ βιβλίου σταθμὸς «Τὸ Ἀρχιτέλαγος τῶν Γκοτλάγκ» τοῦ Σωλζενίτσιν, ποῦ ἦταν ἐπὶ δεκαετίες ἀπαγορευμένο, καὶ μερικὲς ἄλλες ἀξιόλογες ἐκδοτικὲς

προσπάθειες στὴς ὁποῖες ἐγένετο μείλα χαρὴς στοιχεῖα περὶ ἐξοντώσεως 25 ἐκατομμυρίων σοβιετικῶν ἀπὸ τὸν Στάλιν, δὲν ὑπῆρχαν ἄλλες ἀναφορὲς. Ὡστόσο, τὸ τοπίο ἄλλαξε μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ βιβλίου «Τὸ Τέλος τοῦ Κόκκινου Ἀνθρώπου» τῆς Σβετλάνα Ἀλεξίεβιτς, ἡ ὁποία τιμήθηκε μὲ τὸ Νόμπελ Λογοτεχνίας τοῦ 2015. Βιβλίου τὸ ὁποῖο κυκλοφόρησε μὲν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴς ἐκδόσεις «Πατάκης», ἀλλὰ ἡ καθεστειακὴ διανοῆσις ἀπέσχεσε νὰ μελετήσῃ, πολλὰ δὲ μιλίων νὰ σχολιάσῃ.

Ἡ «Ἑστία» ἀφιερώνει σήμερα ἐξαιρετικὴς στὸν κ. Ἰουρίγγι τρεῖς συγκεκριμένους ἐξομολογήσεις ἀπὸ τὸ ἀξαιρετικὸ αὐτὸ βιβλίο, ποῦ διερευνᾷ τὴν ψυχὴ τῆς βαθείας Ρωσίας: τὴν ὁμολογία ἐνὸς ἐκτελεστοῦ ἀντιφρονούντων πρὸς τὸν ἰσχυρῆρον γαμπρὸ του, τὴς ἐφιαλτικῆς μνήμης ποῦ ἔζησε μὴ γυναῖκα στὴν παιδικὴ ἡλικία τῆς σὲ Γκοτλάγκ τοῦ Καζακστάν, ἐκεῖ ποῦ ἐκαταπίσθη μετὰ τὴν μητέρα τῆς ποῦ ἦταν ἀντιφρονούσα, καὶ τὴς ἀποκαλύψεως τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκτοπισμένης. Διαβάστε τις, κ. Ἰουρίγγε, καὶ ἴσως καταλάβετε σὲ ποιά ἐγκλήματα ἀναφέρονται οἱ ἡγετίες ὅλων αὐτῶν τῶν νεόκοπων δημοκρατιῶν, ὅταν διοργανῶνται συνέδρια μνήμης.

Ὁ ἐκτελεστής

«Ἔίναι ἡ δουλειὰ τέτοια. Μὲ τί νὰ τὴν συγερῖνεις; Μπορεῖ νὰ τὴν συγκρίνεις μόνον μὲ τὸν πόλεμο. Ἀλλὰ στὸν πόλεμο ἐξοκουραζόμεθα... Ἐκτελετὴς ἔναντι Γερμανοῦ, θὰ φωνάζει στὰ Γερμανικά. Αὐτοὶ ὅμως φώναζαν στὰ ρωσικά. Ἔίναι κατὰ κάποιον τρόπον δικοὶ σου. Πῶς εὐκολὰ περβολοῦσες Λιβουανούς καὶ Πολωνούς. Ἀλλὰ αὐτοὶ φώναζαν στὰ ρωσικά. “Ἄντι ξάνα!” Ἠλίθιοι! Τελευτᾶτε!” Κι ἐμεῖς νὰ, ἐμῖστε μὲς στὸ αἷμα. Σκοπιζομαί τις πάλαιμες μας στὰ ἴδια μὲς τὰ μαλλιά. (...) Ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης. Μοῦ τὸ εἶπαν, κῆρυ. Ἐκτελετοῦσα. Καὶ ἐσένα, ἀν στὸ ποῦνε, θὰ πᾶς θὰ πᾶς! Σκότωνα ἐχθροῦς. Μιᾶματα. Βάσι ἐγγράφω. “Καταδικασθεῖς στὴν ἐσχάτη τῶν ποιῶν γιὰ τὴν προστασία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου”. (...) Στὸ τέλος τῆς βάρδιας μᾶς ἔφεραν δύο κουβάδες. Ἐναν κουβὰ μὲ βότκα καὶ ἕναν κουβὰ μὲ κολόνια. Πλενόμασταν μὲ κολόνια μέχρι τὴν μέση. Ἡ μυρωδιά τοῦ αἵματος ἔίναι μιά στυφὴ ἰδιαίτη μυρωδιά σὰν τοῦ σπέρματος. Ἔιχα ἕνα θηλεκὸ κομμενιὸ, μετὰ τὴν δουλειὰ δὲν μὲ κλησιάζε ποτὴ. (...)

Συνέχεια στὴν σελ. 3

Συνέχεια από την σελ. 1

Στό τέλος της βάρδιας τό χέρι σου κρεμόταν σάν κουρέλι. Ειδικά ό δεικτής. (...) Μας μοίραζαν τιμητικά διπλώματα για "την επιτυχή αποστολή του κόμματος και της κυβέρνησης", "για την άφοσίωση στην υπόθεση του κόμματος του Λένιν και του Στάλιν". (...) Στόν πόλεμο κάναμε οικονομία στις σφαίρες. Άν βρισκόμασταν κοντά σέ θάλασσα, γεμίζαμε ένα καΐκι κόσμο. Δέναμε τά χέρια τους μέ σύρμα και στά πόδια κρεμούσαμε από μία πέτρα. Όταν ή θάλασσα ήταν λάδι, μπορούσαμε νά κοιτάμε επί ώρα πώς γλιστρούσαν στόν βυθό. Τί μέ κοιτάς; Νιάνναρο! Αύτή ήταν ή δουλειά. Ή ύπηρεσία. Ή σοβιετική έξουσία μας κόστισε άκριβιά. Έπρεπε νά την διαφυλάξουμε, νά την συντηρήσουμε. (...) Νομίζεις πώς ό Στάλιν είμαι έγω; Όχι. Ό Στάλιν είναι αυτός!» (και έδειχνε τό πορτραίτο του στόν τοίχο).

Ή διήγησης της έκτοπισμένης σέ Γκουλάγκ του Καζακστάν στά παιδικά της χρόνια μαζί μέ την μητέρα της:

«Δέν έχω ζήσει ποτέ μόνη μου, έζησα σέ στρατόπεδο του Καζακστάν πού τό έλεγαν Καρλάγκ, μετά τό στρατόπεδο έζησα στην έξορία. (...) Τό πρωί βλέπαμε τίς μαμάδες μας μέσα από τό συρματοπλέγμα, πώς τίς μετρούσαν και τίς πήγαιναν για δουλειά. (...) Στό όρφανοτροφείο μας έδερναν

΄Ετσι δολοφονούσαμε τούς άντιφρονοϋντες

πολύ σκληρά. Μας έλεγαν: "Έσάς κάνει νά σάς δέρνουμε, άκόμη και νά σάς σκοτώσουμε επειδή οι μανάδες σας είναι έχθροί της πατρίδας". (...) Ή ήμέρα του θανάτου του Στάλιν. Έβγαλαν όλο τό όρφανοτροφείο σέ παράταξη, μέ την κόκκινη σημαία. Όσο κρατούσε ή κηδεία στεκόμασταν παρατεταγμένοι σέ στάση προσοχής. Κάπου έξι μέ όκτώ ώρες. Κάποιοι λιποθύμησαν. Στην Καραγκά-ντα μας έδωσαν χαρτιά και μας έστειλαν έξορία στην πόλη Μπέλοβο, στά βάθη της Σιβηρίας. (...) "Μυρίζουμε καταδίκη" έλεγε ή μαμά. (...) ΄Υπάρχουμε. Άραγε τί έχει άπομείνει από τό παρελθόν μας; Μόνο ότι ό Στάλιν πότισε την γη μας μέ αίμα, πώς ό Χρυστόφ την έσπειρε μέ καλαμπόκι».

Ό υιός της έκτοπισμένης στό Καζακστάν:

«Ό πατέρας μου είχε έναν μεγαλύτερο αδερφό, τον θείο Βάνια. Αύτόν επί Γεζόφ την δεκαετία του 1930 τον έστειλαν στά όρυχεία στή Βορκοκιά. Δέκα χρόνια χωρίς δικαίωμα άλληλογραφίας. Ό θεϊός Βάνιας επέστρεψε μέ τό ένα χέρι παράλυτο, χωρίς δόντια, μέ κατεστραμμένο σκεύτι. Άρχισε νά δουλεύει στό ίδιο εργοστάσιο, στό

ίδιο γραφείο. Άπέναντί του καθόταν αυτός πού τον είχε καταδώσει. Φανταστείτε τον δήμο και τό θυμά του Άουσιβις νά κάθονται στό ίδιο γραφείο...».

΄Ιδου μερικές άκόμη συγκλονιστικές μαρτυρίες άνωνύμων Ρώσων και Ρωσίδων άξιωματούχων για τά έγκλήματα των κομμουνιστικών καθεστώτων από τό βιβλίο της νομπελίστριας Σβετλάνας Άλεξίεβις, για νά έχετε πληρέστερη εικόνα, κ. ύπουργέ:

— «Ό φόβος μέ άνάγκασε νά μπώ στό κόμμα. Οι μπολσεβίκοι του Λένιν είχαν εκτελέσει τον παππού μου και οι σταλινιστές κομμουνιστές είχαν εξαφανίσει στά φονικά στρατόπεδα τούς γονείς μου».

— «Τούς έπειραν στην Σιβηρία, τούς πετούσαν σέ ένα γυμνό δάσος. Οι γυναίκες έπνιγαν τά παιδιά τους για νά μήν τά αφήσουν νά βασανίζονται. Άχ, καημός! Περισσότερα ήταν τά δάκρυα των ανθρώπων από τά νερά όλης της γης».

— «Έζησα μέχρι τό μέλλον πού όνειρευόμα-

σαν. Γι' αυτό τό μέλλον πεθαίναμε και σκοτώναμε. Τό αίμα ήταν πολύ».

— «Τούς Ούκρανούς τούς σκότωναν επειδή δέν ήθελαν νά πάνε στά κολχόζ. Τούς σκότωναν μέ όπλο την πείνα».

— «Έτσι βρεθήκαμε στην Σιβηρία για νά οικοδομήσουμε τον κομμουνισμό. Άδίκως βασανιστήκαμε. Είναι δύσκολο νά τό παραδεχθείς και νά ζητήσεις μέ αυτό».

— «Αύτός ό μηχανισμός έκανε επί έβδομηντα έτη τούς ανθρώπους σκόνη».

— «Στήν χώρα όπου ό Στάλιν άφάνισε όσους ανθρώπους άφάνισε και ό Χίτλερ ύπάρχει λατρεία γι' αυτόν;» (σχόλιο για δημοσκόπηση, όπου νέοι εξέφραζαν θετικές γνώμες για τον «πατερούλη»).

Τό βιβλίο της Άλεξίεβις είναι συγκλονιστικό. Καί τίμιο. Διότι ή συγγραφέας δέν όμίλησε μόνο μέ όσους έδιώχθησαν από τό σοβιετικό καθεστώς αλλά και μέ όσους τό νοσταλγούν ειδικώς μετά την πτώση του ύπαρκτου σοσιαλισμού. Τό νοσταλγούν, επειδή ήσαν ύπήκοοι αυτοκρατορίας, έστω αυτού του είδους της αυτοκρατορίας. ΄Η συγγραφέας τό συγκεκριαλιώνει μέ μερικές λέξεις του υιού της έκτοπισμένης: «Τό παρελθόν για τούς μέν ήταν ένα κασόνι κρέας και ένα βαρέλι αίμα, για τούς δέ τρανή έποχή...». Για τον κ. ύπουργό, προφανώς, είναι τό δεύτερο.